

Arrest

nr. 155 578 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verweerder stelt ten onrechte dat verzoeker in casu geen schending opwerpt *“van enige hogere rechtsnorm(en)”*, daar in het verzoekschrift uitdrukkelijk de schending van artikel 8 van het EVRM wordt opgeworpen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift op: *“schending van het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 E.V.R.M.”*.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 11 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 26 augustus 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 oktober 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt het niet eens te zijn met de stelling dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst haar gezinsleven niet in ernstige mate verstoort – volgens haar “een zuivere copy-paste” in de eerste bestreden beslissing – daar haar kind slechts 11 maanden oud is en zij dit kind onmogelijk kan achterlaten. Hierover is geen enkele motivering in concreto terug te vinden, zodat geen correcte afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd gemaakt. De verwerende partij verwijst naar de beschikking en stelt dat de eerste bestreden beslissing niet stereotiep is, maar voldoende is toegespitst op het individuele geval.”*

2.5. Verzoeker betoogt dat geen enkele motivering in concreto is terug te vinden in de eerste bestreden beslissing over het feit dat zijn kind slechts 11 maanden oud is en dat hij dit kind onmogelijk kan achterlaten. In de beschikking wordt de desbetreffende passage in de eerste bestreden beslissing geciteerd: *“Over het minderjarig kind van verzoeker wordt het volgende gesteld: “Ook het feit dat zij intussen*

samen een kindje hebben, C. A. S. (R.R. [...]), vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. We merken op dat deze verplichting een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." Vervolgens stelt de beschikking: "Dit betreffen deugdelijke afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Met zijn bloot betoog dat "de zogenaamde 'tijdelijke' verwijdering in concreto een zeer ernstige impact zal hebben op het gezinsleven, en het kennelijk onredelijk is om verzoeker te laten terugkeren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen" en met zijn betoog dat "het minderjarig kind amper 11 maanden oud is en dus nog zeer jong, te jong, om gescheiden te worden van haar vader" maakt verzoeker duidelijk dat hij een andere mening is toegedaan dan de verwerende partij, doch dit toont niet aan dat het oordeel van de verwerende partij strijdig is met artikel 8 van het EVRM of kennelijk onredelijk is. (...)" Hieruit blijkt overduidelijk dat wel degelijk een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd gemaakt in de eerste bestreden beslissing en dat het andersluidend betoog van verzoeker ter terechtzitting feitelijke grondslag mist. Verzoekers oprisping dat de afweging in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot zijn tijdelijke terugkeer slechts "een zuivere copy-paste" betreft, kan noch de eerste bestreden beslissing noch de beschikking onderuit halen. De inhoud van de beschikking blijft overeind.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA